

Osud Titanicu aneb ještě jedna záhada Nikoly Tesly

O tragické zkáze zaoceánského parníku Titanic ví asi každý. Tragédie v oceánu si vyžádala životy asi 1 500 lidí. Od smutné katastrofy obřího Titanicu uplynulo sto let. Osud lodi je však i dnes nadále poutavým tématem k diskusím o událostech z minulosti. Jako velmi kuriózní skutečnost lze připomenout, že 14 let před ztroskotáním Titanicu v roce 1898 vyšel román amerického autora Morgana Robertsona „Marnost“.

Příběh popsany v románu byl s dílčími doplňky znovu vydán v roce 1912 pod názvem „Marnost aneb vrak Titana“. Robertson v románu vypráví příběh transatlantické lodi jménem Titan, která ztroskotá ve vodách Atlantského oceánu.

Nejde však jen o jednu mystickou náhodu. Zkáza Titanicu kolem sebe vytvořila nekonečné množství hypotéz, z nichž některé mají paranormální charakter.

K mimořádně paranormální události v souvislosti s Titanicem došlo 14. dubna 1972, kdy radiotelegraf americké výletní lodi zachytil signál SOS. Přestože zpráva byla přerušovaná a ne zcela zřejmá, obsahoval tísňový radiogram slova o pomoci z dávno zaniklého Titanicu!

Obávaje se, že bude považován za nenormálního, telegrafista přesto předá zprávu z lodi svým nadřízeným. Kapitán plavidla pak dostane od pobřežní stráže příkaz zprávu ignorovat a plout po své trase. V přístavu se Američan setkal se skupinou mužů, kteří kapitánovi vyprávěli o falešných signálech SOS, přicházejících jako něčí špatný vtíp.

O to víc nedůvěřivý telegrafista vysvětlení tajných agentů nevěřil. Pokusil se záhadnou událost vyšetřit na vlastní pěst. Při snaze přijít případu na kloub se mu podařilo vyměnit si informace se svými kolegy. K jeho překvapení se ukázalo, že „nadpozemské“ radiogramy vraku Titanicu se ozývaly každých šest let, v letech 1924, 1930 a 1936 atd.!

Mezitím se v příběhu objevily další podivnosti, které se datují do září 1990. Norská rybářská loď našla mladou ženu ve věku 29 let, která mrzla na ledovci v severním Atlantiku asi 340 kilometrů jihozápadně od Islandu. Rybářům se představila jako Winnie Couttsová, údajně zachráněná z potápějícího se Titanicu!

Přirozeně, že první myšlenkou lidí po takovém prohlášení byla domněnka, že dívčina mysl je poněkud poškozená. Další vyšetřování však její slova potvrdilo, vždyť podle britského námořnictva byla mezi osazenstvem ztraceného Titanicu skutečně žena s takovým jménem. Další podivnou skutečností bylo oblečení zachráněné ženy, jejíž šaty pocházely z počátku 20. století.

Neméně podivný nález se odehrál 9. srpna 1991, kdy jiné norské mořské plavidlo proplovající touto oblastí zachránilo gentlemana staršího věku. Zachráněný muž měl na sobě uniformu společnosti White Starline, která vlastnila Titanic.

Muž byl převezen do Norska, kde si lidé, kteří vyslechli jeho příběh, mysleli, že se zbláznil - ten gentleman sám sebe nazval kapitánem Titanicu. Otisky prstů však slova zachráněného muže potvrdily - jeho otisky patřily kapitánovi Titanicu jménem Edward John Smith.

V roce 1992 (podle dalších informací v roce 1994) rybáři norské lodi vylovili ve vodách Atlantiku kojence - holčičku, které bylo maximálně rok. Plavila se na záchranné vestě z Titanicu, byla velmi promrzlá, ale stále živá. Byla zachráněna a o něco později odborníci zjistili, že se pravděpodobně jedná o desetiměsíční batole, které bylo skutečně uvedeno mezi cestujícími ztroskotaného parníku z roku 1912.

Konečně 14. prosince 1992 bylo zaznamenáno něco podobného. Opět norští rybáři, kterým se v severním Atlantiku náhle zastavil motor, nečekaně našli legendární Titanic, který jako by se vynořil z vodní propasti. Na palubě potápějícího se parníku byli lidé, kteří křičeli a prosili o pomoc. Rybáři se však nemohli k Titanicu přiblížit a nějak nešťastníkům pomoci, jelikož jejich loď sama byla v nouzi a nesly ji vlny Atlantiku.

Jak později vyprávěli lovci, Titanic byl na vodě jen několik minut, během nichž se několika cestujícím podařilo vyskočit. A pak se parník ponořil zpět do hlubin. Na nouzový signál norských rybářů se k místu, kde se legendární parník objevil, přiblížil křižník amerického námořnictva, a 13 cestujících,

kteří z přízračného Titanicu vyskočili, bylo z ledového bazénu vyzdviženo na palubu.

Odborník na námořní tragédie, novinář a spisovatel Phillin Starnes, který o tomto unikátním případě informoval svět, tvrdí, že mluvčí amerického námořnictva na jeho otázku, zda se to skutečně stalo, nedal jasnou odpověď. To znamená, že neřekl ani „ano“, ani „ne“, jelikož mu na jedné straně čest důstojníka nedovolovala lhát, a na druhé straně - tato přísaha mu zřejmě nedovolila tajemství prozradit. To potvrdili i norští rybáři, svědci fantastické záchrany pasažérů Titanicu, kteří měli rovněž přísný zákaz o tomto případě cokoli říkat.

Všechny případy záchrany pasažérů Titanicu jsou zahaleny hustou rouškou tajemství. Nikdo nezná osud Winnie Couttsové, kapitána Smithe, ani malé holčičky, stejně jako třinácti cestujících zachráněných Američany, kteří vyskočili z potápějícího se parníku.

Poté, co senátní vyšetřovací komise 20. července 2008 odtajnila archivy vyšetřování smrti 1 500 pasažérů Titanicu, vyšlo najevo, že v noci katastrofy se téměř 200 cestujícím podařilo nastoupit do záchranných člunů a odplout z potápějící se lodi. Někteří z nich popsali zvláštní jev. Kolem jedné hodiny ranní cestující spatřili v blízkosti parníku velký zářící objekt. Muži se domnívali, že jde o světla jiného plavidla, RMS Carpathia, které by je mohlo zachránit. Asi 10 člunů vyplulo směrem k tomuto světlu, ale po půl hodině světla zhasla. Ukázalo se, že v blízkosti žádné plavidlo nebylo a parník RMS Carpathia se přiblížil až o hodinu později. Mnoho očitých svědků popsal podivná světla pozorovaná v blízkosti místa havárie Titanicu. Tato svědectví byla utajena.

Anomální události kolem potopení Titanicu byly dlouho pečlivě utajovány.

Ještě jedno tajemství skrývá skutečnost, že majitel společnosti White Star Line, které Titanic patřil, multimilionář John Pierpont Morgan Jr., zrušil 24 hodin před vyplutím svůj lístek a vyřadil z plavby slavnou sbírku obrazů, kterou se chystal odvézt do New Yorku. Kromě Morgana odmítlo během jediného dne cestu Titanicem dalších 55 cestujících první třídy, většinou partnerů a známých milionáře - John Rockefeller, Henry Frick, velvyslanec USA ve Francii Alfred Vandelfield. Do této záhady je údajně zapleten i slavný a neméně záhadný vědec Nikola Tesla. A byl to právě on, kdo údajně Morganovi plavbu na Titanicu rozmluvil, předvídaje něco strašného.

Co se tedy skutečně stalo s „nepotopitelným“ Titanicem? Proč někteří jeho cestující uvízli v čase? Jaké tajemství znal Nikola Tesla, a byl do této události nějak zapleten?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže si nečiní nárok na vědeckost ani nejsou žádnými důkazními artefakty. Budiž

to další hypotéza, další verze snaží se vysvětlit tragédii před sto lety, a nic víc. Ale možná pro někoho vnese trochu světla do tohoto temného příběhu.

...Temnota zahalila vše kolem. Ledové vlny do sebe narážely. Jejich hluk pomalu slábne. Na inkoustové obloze se třpytí hvězdy. Náhle se v dálce objeví světla. Nesmělá ozvěna přináší zvuky hudby...

Ostrov, třpytící se a vydávající útržky hudby, se plazí v černých vodách pod černou oblohou a jiskřičkami hvězd. Zdá se být podivnou oázou života v neživotném chaosu ledové tmy.

Hle, možná zastavil... Je to obrovská loď. Na palubě se z nějakého důvodu tísnili lidé... Staré šaty, dámské klobouky, do tmy upadla rukavice... Vyděšený křik, zmatek. Několik člunů spadlo na vodu. Šplouchání vln a útržky melodií... dámě se vytrhne z rukou pejssek... a pohled hrůzy za sklem... Za kulatým sklem těsně nad vodou...

Nebe se náhle rozzářilo tisíci slunci, a bolestně zaznělo mrtvolné... ticho. Všechno v mžiku utichlo a obloha se otevřela jako vír hurikánu. A vzápětí se na obloze objevila celá planeta. A někde na ní města ještě spala, a někde slunce dovádělo na skle mrakodrapů.

Obrovské parníky brázdí oceán a ten, který je hluboko ponořen ve tmě - jako rozbitá hračka vypadal vedle nich... Obrovská letadla letí do výšin, moderní vlaky se řítí do propasti, někde náhle vyrostly budovy nevídaných tvarů a víceúrovňové estakády, a jako by náhle proběhl snímek z němeého filmu... šedá parní lokomotiva ... Koňská dráha se řítí ulicí do devatenáctého století, a za rohem ... se míhají kordy z minulých epoch. Dáma s pejskem z doby Mony Lisý překračuje louže na dřevěných koturnech (něco podobné sandálům z kůže se silnou podrážkou z korku, dřeva), podkasávajíc si spodek sukně. A čas napříč časem vytrvale letí, ale postavy nevidí cizince...

..Kdesi dole ztichla propast, zavřevši své těžké vody. Poslední výkřiky zanikly ve tmě. Vypadá to, že zachráněné zavčas vyzvedli, a propast se unavila strachem a bolestí...

Zdalo se, že se zavřela i nebesa, ale viděl někdo jejich představení...? Z víru zbyl jen shluk světla. Pulzuje mezi hvězdami a září. Znenadání mě neznámá síla vynesla vzhůru k němu. A bílé světlo se stalo nesnesitelným až bolestným.

Všechno kolem něj zmizelo, utonulo, zhaslo. Ted' se však obrázky začaly znovu objevovat. Ve víru světla se začal otevírat zvláštní nepozemský svět.

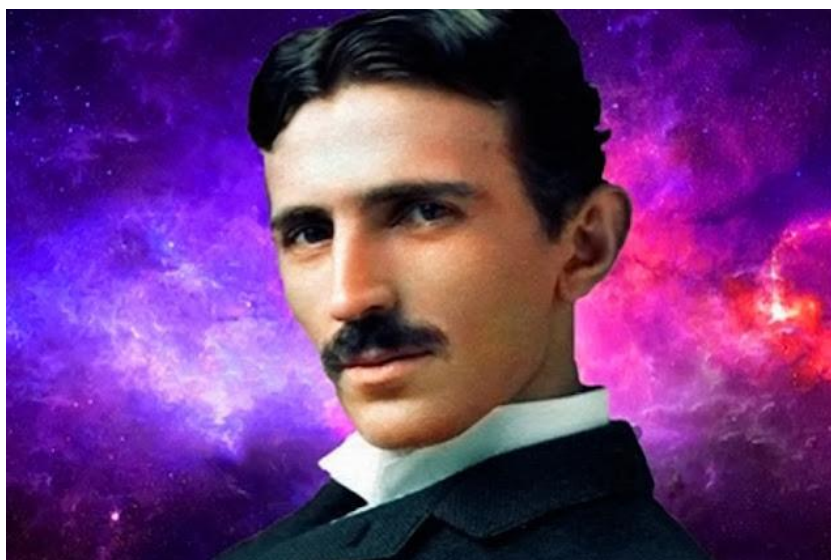
Na obloze za bílého dne visel měsíc a... poblíž obrovský Měsíc. Podivné namodralé Slunce se zdálo obrovské. Viselo nad horami porostlými podivnými fialovými lesy. Dole se rozprostíralo údolí s bílými... koulemi a třpytivými pyramidami roztroušenými kolem.

Kde jsem to už viděla... napadlo mě tehdy. A skutečně, celá tato krajina se nachází za obrovským sféricky zakřiveným oknem. A to už jsem taky viděla...

Vtom na mě někdo zavolal ne hlasem, ale jakoby z nitra... Za mnou stál známý muž v dlouhých šatech. Ano a to všechno jsem už někde viděla... (Viz témata: Nikola Tesla o své expedici na Zemi; Nikola Tesla o éteru a technologiích, které spasí Zemi.)

To je slavný vědec Nikola Tesla. Tady v podivném oblečení a na podivném místě... Ach ano, tohle je jiná planeta, a místo Slunce je tu Polárka, vzpomněla jsem si...

Znovu se pousmál, jako tenkrát, a začal mluvit, aniž by rozevřel rty, ale řeč jsem slyšela ve svém nitru.

„Jsem rád, že tě mohu opět přivítat ve své laboratoři na této planetě pod paprsky Polárky, jak se jí na Zemi říká. Mnohé jsem vám již vyprávěl. Přesto je mnoho věcí, které se ode mne chcete dozvědět. Ale hlavně ty věci, které vám zatím nelze říci, natož je zveřejnit. Kdyby to bylo tenkrát možné, nezničil bych ani své poznámky a nákresy. Ale myšlení těch na Zemi u moci se od té doby nezměnilo.

Jsou však věci, které vám mohou být poodhaleny, ale pro vás jsou stále tajemné.

Prostě se stalo, že jsem o něčem věděl, vždyť se to stalo za mého života, když jsem žil na Zemi.

Ted' je mi zajisté smutno vzpomínat, kdo má rád neúspěchy a chyby. Ale tam, v pozemském těle a vědomí, není možné nedělat chyby. A s tím skrovným souborem nástrojů, které jsem měl v době svého výzkumu na Zemi - selhat - to je spíše zákonitost než náhoda.

Ale jiní lidé takové nástroje a znalosti neměli. Ano, a ani by to nepřijali jako znalosti, spíš by mě prohlásili za blázna, i když někteří lidé mě za něj i tak považovali.

S tímto minimem znalostí a nástrojů jsem nemohl zůstat stranou, musel jsem něco udělat...

Ale o všem pěkně popořádku.

Dnes bych chtěl trochu poodhalit závoj nad tragédií Titanicu. Ano, té legendární ‚nepotopitelné‘ lodi, která se při své první plavbě úspěšně potopila a vzala s sebou spoustu životů.

Pokud si vzpomínám, bylo to v dubnu 1912.

Dlužno říci, že v té době jsem měl k mořeplavbě daleko. Lákaly mě jiné oblasti. Ale mou práci svého času financoval John Morgan. I když po výbuchu ve Wardencllyffe v roce 1908 zničením přestal projekt bezdrátového napájení elektrinou financovat. Minule jsem vám o tom vyprávěl (viz téma: Nikola Tesla o své expedici na Zemi).

V té době jsem od Johna Jacoba Astora obdržel nějaké finanční prostředky na svůj výzkum. Ten se tehdy zajímal o možnosti elektromotorů pro automobily. Nebyl to ledajaký člověk, sám byl vynálezce a inženýr, zabýval se plynovými turbínami a také napsal futuristický román ‚Cesta do jiných světů‘. Zároveň měl velké materiální zázemí.

Do záležitosti Morgana a jeho projektu se stavbou obřího mořského parníku jsem nevnikal ani jsem se o to nezajímal. Jednoho ‚krásného‘ dne mě však Morgan pozval, zajímal se podle něj o nový ‚lukrativní‘ obchod.

Zatímco jsem čekal v přijímací místnosti na setkání se svým bývalým mecenášem, zaslechl jsem útržky jeho rozhovoru se dvěma neznámými muži.

Mluvili o Titanicu, který se již připravoval na plavbu. Někdo zjevně podával hlášení šéfovi, že všechno je uděláno tak, jak bylo dohodnuto, že byl použit nejlevnější kov, nýty by měly vydržet do poloviny Atlantiku, ale kdyby přesto vydržely dál, je tu ještě jedna varianta, která byla předem dohodnuta... Nu a vůbec, lístky byly téměř vyprodány a všichni, kdo si je měli koupit, si je koupili. Byly to jen útržky hovoru, mohl jsem špatně všechno pochopit a zaslechnout, ale jelikož jsem pocítil, že něco není v pořádku, nevydržel jsem a vstoupil do kanceláře.

Morganův výraz se okamžitě změnil, pousmál se, pozval mě ke stolu a začal se chlubit svým dítětem. S obdivem začal popisovat ‚nepotopitelný plovoucí palác‘, který postavil a kam se mu podařilo pozvat výkvět národa na plavbu přes Atlantik. Mimochodem řekl, že si sám koupil lístek, aby si nenechal ujít historickou událost století - tuto nezapomenutelnou romantickou plavbu na zázračné lodi.

Nic jsem nechápal. Morganova nálada a slova byla tak radostná, dokonce pompézní. Bylo to úplně jiné, než co říkal chvíli předtím, než jsem vstoupil do místnosti. I když, pomyslel jsem si tehdy, mohl jsem se mýlit.

Přesto jsem si kladl otázku, zdali je loď bezpečná. Možná trup nevydrží takové zatížení a nedej bože se v oceánu rozpadne.

Na což Morgan podivně poznamenal - ‚A vy si opravdu myslíte, že je to možné...?‘

- ‚Nu, to netvrdím,‘ odpověděl jsem, ‚prostě mě to zajímá, vždyť takovou loď ještě nikdo nepostavil.‘

- ‚Nepodceňujte své schopnosti. Máte fenomenální schopnost vnímání reality,‘ pronesl Morgan pomalu. - ‚A co když je to pravda...! Pokud vidíte budoucnost! To je strašné! Já Vám věřím! Musím okamžitě vrátit lístek!‘ pronesl najednou nečekaně Morgan.

- ‚Ale já nic nepředpovídám ani nepředvídám, tím spíš, že tisíce lidí si už koupily lístky. Pokud má slova považujete za předpověď tragédie, pak plavbu zrušte,‘ odpověděl jsem.

- ‚Nu, to by byla hloupost. Já si můžu věřit, čemu chci, a každý ať se rozhodne, jestli plout, nebo ne. Kromě toho by zrušení plavby vedlo k nenapravitelným ztrátám,‘ ostře odsekl Morgan.

- ‚Ale jistě bude lepší ještě jednou prohlédnout loď, aby se předešlo nejhoršímu,‘ poradil jsem.

- ‚Lístky jsou už prodané, datum odjezdu je určené. A znalecké posudky jsou všechny k dispozici. Uskutečnila se taková neslýchaná reklamní kampaň! Všechno zastavit - neexistuje! Tohle je obchod, ne dětské hračky!‘ - netrpělivě odvětil Morgan, ‚pojďme se věnovat našim záležitostem.‘

A Morgan vedl své obvyklé řeči o výhodách, o lukrativní nabídce, o tom, že slíbil investovat do mého projektu elektromobilu kolosální částku, mnohem větší, než investoval Astor, ale že za to budu muset splnit nějaké jeho podmínky spočívající v tom, že automobil nebude distribuován do sériové výroby, že se stane dopravním prostředkem pro pár vyvolených, a tak dále a tak dále.

Návštěva nevyšla... Slíbila jsem, že o Morganově návrhu budu přemýšlet, ale hlavou se mi honily podivné útržky Morganových vět k těm mužům a ten podivný rozhovor o údajné mé předpovědi, ačkoli jsem nic nepředpovídal... Nakonec Morgan zamumlal, že lístek na Titanic by měl stejně vrátit a že se o náš rozhovor podělí s těmi, kteří si lístky zakoupili.

Na druhý den jsem se dozvěděl, že Morgan skutečně vrátil lístek. Navíc mi Morganovi lidé řekli, že svůj údajný slib, který mi dal, poctivě splnil a přemluvil 55 dalších lidí, aby necestovali, a doufal, že po vyplutí lodi budeme v konverzaci o dohodě pokračovat. Nezapomněli mě také informovat, že Astor, který financoval můj projekt elektromobilu, Morgana neposlouchal a nevěřil, že jsem něco předpověděl, a vydal se na loď na svou, jak se ukázalo, poslední plavbu.

Ve skutečnosti to však nebyla předpověď. Jen jsem se snažil Morgana rozpovídat, ale on se situaci chytře vyhnul, a jak jsem později poznal, obrátil ji ve svůj prospěch.

Vždyť když přišla zpráva o havárii, začal všude rozhlašovat o této předpovědi, že prý byl zachráněn díky mně a také to rozmluvil mnoha důležitým lidem.

Falešná sláva mága-proroka mě tehdy velmi tížila. A čím dál zřetelněji se v mozku opakovaly ty útržky vět neznámého člověka adresované Morganovi v jeho kanceláři: ‚...všechno je uděláno tak, jak bylo dohodnuto, byl použit nejlevnější kov, nýty by měly

vydržet do poloviny Atlantiku, ale kdyby přesto vydržely dál, je tu ještě jedna varianta, na které jsme se předem dohodli...'

Co to mohlo znamenat? Opravdu jsem se nepřeslechl? Skutečně byl Morgan tak cynický? Reklamou nalákal lidi do plovoucí rakve, na pohled si koupil lístek sám spolu se svými přáteli. Dozajista v tom byli taky namočení! Začalo mi to docházet! Stále jasněji a zřetelněji! Hledal si vlastně záminku, aby mohl, až budou všechny lístky vyprodané, sám chytře lístek vrátit. A pak jsem přišel já se svými pochybnostmi, a to ještě před svědky. Takže z mé otázky vyrobil velkou věštbu a dostal se z toho.

Můj mozek začal horečně analyzovat, co se stalo. Všichni, které Morgan přemluvil od cesty, v tom jeli s ním, a zdálo se, že o nadcházející tragédii věděli mnohem víc než moje vymyšlená předpověď! Hledali jen záminku, aby mohli vrátit jízdenky jakože zakoupené v rámci reklamní kampaně!

Již v prosinci 1913, tedy zhruba šest měsíců po tragédii, byla založena nová ‚Federální rezervní banka‘, na jejíž organizaci se významně podíleli Morgan a Rockefellerové. A po analýze této skutečnosti jsem si uvědomil, že všichni bankéři, kteří byli proti vytvoření této nadnárodní banky - byli pasažéry nešťastného Titanicu. Bylo jich dohromady třináct. Byli to nejbohatší lidé Evropy.

Bez jejich souhlasu by však ‚Federální rezervní systém‘ nemohl vzniknout. Ten samý, který v následujících letech zcela ovládl světovou ekonomiku a umožnil, aby se parta bankéřů stala světovou tajnou vládou už jakoby ‚oficiálně‘. Ukázalo se, že zainteresovaní vlákali do pastí ty, kteří nesouhlasili, a zničili je, aby mohli uskutečnit své sobecké plány na vytvoření světové nadnárodní banky, světové nadnárodní vlády peněz. A vůbec se neohlíželi na to, že kromě nich zemřelo asi 1 500 nevinných lidí!

A pak mě napadl opravdu šílený nápad! Vždyť už jsem věděl, že čas v principu neexistuje! Ano, a možná se teď mnohým z vás budu i zdát šílený. Ale rozhodl jsem se vytáhnout Titanic z času, zrušit katastrofu, vrátit mrtvé do našeho světa ještě živé, zachránit nevinně zničené životy a podívat se do očí té bandě vykonavatelů osudů světa. Chtěl jsem vidět jejich ohromené tváře, chtěl jsem vidět rozsudek nad těmi bezduchými bastardy, chtěl jsem vidět krach jejich ekonomiky, krach jejich nové banky a celého toho nového systému! Tyto šílené myšlenky mě v mé snaze o spravedlnost zcela přemohly. A věřil jsem, že nemožné je možné, neboť všechny mé pokusy to dokazovaly. Věřil jsem, že mé experimenty s časem mi byly dány právě pro tuto příležitost.

Plně jsem se pohroužil do experimentů s časem a projekt elektromobilu jsem odsunul na druhou kolej. Ten mimochodem Morgan koupil od příbuzných Astora, který zahynul na Titanicu. Ted' už jsem tam neměl co dělat, spálil jsem výkresy generátoru volné energie, který dával náboj pro práci elektromotoru automobilu, poněvadž by se dal využít i k jiným, méně mírumilovným účelům. Morgan ho ode mě nedostal. Nu a samotné nákresy motoru na dlouhou dobu pohřbil ve svém archivu. A teprve v posledních letech se začaly používat k výrobě elektromobilů. Ale to nejdůležitější -

generátor volné energie do auta nikdy nedají, i když ho budou mít, nebo už mají. Protože by je to připravilo o nekonečné zisky.

Takže jsem se rozhodl pustit se do bláznivého projektu stroje času. Nehledal jsem však pro něj finanční prostředky, abych nezasvěcoval nikoho z těch, kteří neváhali poslat kvůli svým cílům na smrt tisíce životů. A co víc, jak jsem později zjistil, posílají na smrt i miliony životů kvůli obchodu, organizující války.

Všechny vynálezy pak začali posuzovat pouze z jedné stránky - z hlediska jejich užitečnosti ve válce, při ničení a zabíjení. Ke konci života jsem jim musel nabídnout myšlenku paprsku smrti. Ale nehodlal jsem jim dát skutečnou superzbraň. Bylo to jenom oddalování času. Ale o tom už jsem jednou mluvil. A to bylo později.

A tenkrát jsem se ponořil do zkoumání fenoménu času ve snaze nahlédnout do minulosti a získat skutečné důkazy pro své předpoklady a analýzy.

Samotná technologie stroje času je blízká technologii teleportace, pouze pracuje s jinými parametry elektromagnetického pole. Je velmi nebezpečné ji odhalit i v dnešní době. Mohlo by to vést k tragickému zničení planety. O tuto technologii velmi stojí právě potomci bankovních podnikatelů a jejich mimozemští páni, o čemž jsem se pouze začal dohadovat, když jsem se ponořil do experimentů s elektromagnetickým polem už ve Wardencliffu, a v těch letech po potopení Titanicu jsem se pouze více utvrdil ve své správnosti.

Se svým nápadem přivést Titanic zpět jsem se potýkal šest let. Za ta léta jsem vybudoval instalaci, jejímž prostřednictvím jsem mohl nahlížet na události minulosti. Občas v ní prosakovaly události, které se vznášely jako varianty do budoucna. Něco bylo zcela jasné, něco bylo nahlíženo slaběji. Někdy jsem se snažil mluvit o budoucích událostech, které bylo vidět obzvláště živě, abych si instalaci vyzkoušel. A skutečně se mnohé z toho, co jsem viděl, projevovalo v životě. Tak ze mě fáma znovu udělala věštce. A přesně šest let po ztroskotání se mi podařilo spatřit Titanic v jeho osudnou noc!

Začal jsem ho obhlížet jako člen odborné komise. A spatřil jsem doutnající oheň v nákladovém prostoru. Poté jsem se vrátil v čase a zjistil, že požár vznikl už v irském přístavu. A kapitán i posádka o tom věděli. Informovali představenstvo společnosti, která loď postavila. Uviděl jsem Morgana, ten vydal příkaz k odplutí, ať se děje, co se děje.

Potom jsem začal prozkoumávat podpalubí a na samém dně pod tunami uhlí jsem našel bedny s výbušninami. To mi připadalo velmi zvláštní. Nato jsem znovu přetočil čas a ukázalo se, že byly záměrně naloženy v samém středu lodi na jejím dně a že dělníci nevěděli, čím jsou bedny naloženy. Ale na celé nakládání dohlížel ten neznámý člověk, kterého jsem před katastrofou potkal v Morganově kanceláři.

Při náhodném prohlížení této kroniky minulosti jsem si všiml, jak se kapitán vroucně modlí a slibuje splnit svou povinnost před nějakým svým jezuitským zpovědníkem. Očividně, zcela oklamán, viděl ve své misi jakýsi křesťanský hrdinský čin. Co

považoval za své poslání, to jsem se nikdy nedozvěděl. Než se však vydal na cestu, představitel Vatikánu vystoupil na břeh.

A tak jsem vypočítal okamžik katastrofy a přesně v tu dobu jsem zapnul svou instalaci, abych se podíval, co se stalo.

Dlouho jsem hleděl do černých vod kolem plujícího Titanicu s doutnajícím ohněm v podpalubí. Oheň od nedopalku cigarety odhozeného člověkem, který se vrátil na břeh. Ale vody byly čisté. V dohledu nebyl žádný ledovec! Nejbližší ledovec pomalu plul stovky mil od lodi.

A najednou se ozvalo příšerné skřípání kovu... Co to bylo? V tu chvíli jsem si přiblížil nákladní prostor. Oheň dosáhl až k bednám s výbušninami... ohlušující třesk nebyl na palubách první a druhé třídy téměř slyšet. Jen cestující třetí třídy začali v hrůze pobíhat sem a tam, vždyť všechny východy už byly zamčené. To znamená ještě před výbuchem nebo, podle oficiální verze, před srážkou s ledovcem!

Tlaková vlna šla dolů do dna, vždyť bedny byly shora zaházené uhlím. Oheň, který vypukl s obrovskou silou, zaplavila voda oceánu...

Trup lodi se roztrhl, ale ne na kusy, nýbrž jakoby se rozřízl. Zřejmě tam byl šev, spojený nýty, o kterých se mluvilo v té kanceláři...

Musel jsem něco udělat, ale nemohl jsem poskytnout důkazy, vždyť bych tím odhalil existenci vynalezeného stroje času.

Bláznivé myšlenky mě však přiměly zastavit čas v minulosti, ne ho jen prohlížet. Z celého srdce jsem chtěl zabránit katastrofě, jako bych byl u toho, a zapomněl na uplynulé roky.

Zatím jsem nevyzkoušel možnosti mého zařízení při zásahu do minulosti. Ano, původně mě ani nenapadlo, že bych to mohl zvládnout tak rychle. Ale hodina se shodovala, minuty dne mého sledování a té tragédie v minulosti se shodovaly také, a tak jsem to risknul...

Poslední, co jsem viděl, byl ohnivý záblesk na obloze nad potápějícím se Titanicem. To explodovalo elektromagnetické pole... Bohužel, z mého zařízení se zakouřilo a velmi rychle shořelo, zůstal po něm jen popel a ohořelé dráty. Musel jsem všechno rychle uklidit. Ještě že nezačaly hořet závěsy... Majitel hotelu předložil účet a já musel do následujícího dne podnik opustit.

...Trvalo ještě několik let, než jsem dal své zařízení do kupy. Bylo to v roce 1924. Od potopení Titanicu uplynulo dvanáct let. Z nějakého důvodu jsem si byl jistý, že by bylo možné něco opravit přesně za stejný počet let, co jsem se dostal do historie... Ale došlo mi, že tenkrát mé zařízení asi nemělo dostatek energie, a tím spíše se proces nedokončil. Ale na velkou instalaci jsem neměl peníze. Hlavně že jsem tenkrát nic nenapáchal, jak jsem se domníval. Vždyť se nic nestalo. Titanic nezakotvil v přístavu v New Yorku...

A tak jsem se rozhodl, že si ty události znovu projdu. Ten záblesk, který jsem vytvořil, byl v minulosti překrytý mnohem vzdálenější minulostí samotné katastrofy. Viděli

ho účastníci neštěstí! Dokonce plují na svých člunech ve směru kulového blesku, který se objevil na obloze. Nebo to spíš nebyl skutečný kulový blesk, jak jsem zjistil později.

Ukázalo se, že je to portál. Ale byl spontánní a stácel se do spirály. Prozkoumal jsem ho v roce 24. Pronikal čas od ztroskotání Titanicu až do budoucnosti, která se ještě ani nestala, nebo spíš do jejích variant, které se pozemšťanům mohou stát, ale také nemusí, zůstávají jakoby v paralelní dimenzi zaplněné přízraky. Avšak do těchto přízračných světů se mohly dostat živé duše zachycené vírem portálu. Já jsem však budoucnost neovládal, jako nikdo na světě, a dokonce ani tady na této planetě poblíž Polární hvězdy.

Uvědomil jsem si, že jsem udělal hroznou věc. Pokud se živé duše dostanou do paralelních světů přízračné budoucnosti, mohou v nich vytvářet skutečné světy nebo ztratit těla. Tehdy jsem ještě neznal zákony, podle kterých varianty budoucnosti existují. Pokud se tam vytvoří reálné světy, pak mnoho duší žijících ve starém čase nebude mít právo volby a může to vést k planetární katastrofě...

Ale Vesmír byl moudřejší. Duše ve svých tělech se projeví ve světech budoucnosti, až když se projeví ve vaší realitě. Pro ně, od okamžiku katastrofy až do této manifestace, uplynulo jen několik minut! Ti, kteří v té době spadli do neprojevené reality, se přitom dematerializovali a museli se znovu inkarnovat, stejně jako ti, kteří se prostě utopili, akorát většina utopených se nedematerializovala. Ale byli i tací, kteří se dematerializovali.

Procesy v portálu se vymkly kontrole. Několik lidí se dostalo do hypotetické minulosti. Někteří spadli do variant hypotetické budoucnosti, do které jste ještě nedospěli. To je tedy i vaše budoucnost. Tyto duše jsou stále v bezčasu a čekají, až se ta či ona varianta budoucnosti projeví vaším světem. Třebaže pro ně od katastrofy uplynul jen zlomek vteřiny. Pokud se tato varianta projeví, uvidíte vy nebo někdo z vašeho světa tyto lidi ve stejném oblečení a možná je zachráníte, jako jste zachránili některé cestující ve vašich devadesátých letech. Tehdy však bylo vše utajeno a zachránění lidé byli většinou umístěni do domova pro lidi s mentálními vadami.

Pokud se varianta neprojeví v relativní souřadnici vašeho času, ztratí tito lidé těla. A jejich těla budou dematerializována. Budou se muset inkarnovat do nových těl, tj. jednoduše se znovu narodit někde nějakým rodičům, kteří jsou s nimi spojeni nitkami karmy.

Je těžké to vysvětlit, ale tak to je, jelikož čas neexistuje jako něco absolutního. Je to čistě relativní pojem a ve vědomí živých se projevuje jen pod určitým úhlem pohledu, dá-li se to tak říci. Lze to přirovnat k tomu, že během deseti minut se vám může zdát sen, který podrobně popisuje téměř celý život, a naopak, několik vteřin vám může připadat jako věčnost.

Zařízení neboli „stroj času“ pracuje právě s tímto relativním úhlem pohledu neboli s lomem časového jevu éteru, samozřejmě s přihlédnutím k prostorovému, stejně relativnímu jevu éteru. Protože ani prostor v našem chápání neexistuje.

Kromě éteru neexistuje vůbec nic, zbytek jsou jeho lomy pro vědomí (nebo pro vás jednodušeji řečeno - duše), která se mimochodem také skládají z téhož éteru. Ale to asi málokdo ještě dokáže pochopit, jelikož je velmi obtížné si to představit, jsa v iluzích lomů, kde se odehrává váš i náš život a život jiných světů různých prostorů, které vy podmíněčně i prakticky mylně nazýváte dimenzemi či rozměry (například trojrozměrný svět).

Samotný lom éteru vytváří jeho deformace a superpozice. Frekvence vibrací tohoto éteru se takto mění. Je to jako když nanesete dvě vrstvy barvy, barva se bude zdát sytější, a když nanesete sto vrstev, bude to v podstatě hustota. Tak i zde, když se podíváme na stokrát zalomený vír éteru - uvidíme těžké světy, a když se podíváme na nejjemnější proudy téhož éteru, budou to světy vyšších dimenzí podle vašeho ne zcela správného chápání. Ale to jsem trochu zabředl do pro vás zatím ne zcela srozumitelných pojmů...

Jediné, co mohu dodat, je, že cestování do budoucnosti nezávisí na tom, kdo cestuje pomocí ‚stroje času‘, ale na tom, zda váš svět projeví tuto verzi budoucnosti ve vašem životě, nebo nikoli. Pokud ano, projeví se i cestovatel a ocitne se v budoucnosti, pokud ne, dematerializuje se, to znamená, že přijde o své tělo nebo podle vás zemře. Zachránit ho může pouze okamžitý návrat zpět do momentu manifestace jiné varianty událostí ve vašem světě v té konkrétní souřadnici. Po návratu zpět však nebude popisovat přesně tuto budoucnost, ale pouze variantu, kterou viděl. A to, zda se ve vašem světě projeví ta či ona varianta, závisí na výsledné síle rozhodnutí každého z vás a na souhře karmických procesů všech, kteří žijí v tom či onom čase.

Další variantou jeho záchrany je, že se dostane do světa zcela nesouvisejícího s vaším - do paralelního světa, kde žijí duše těch, kteří jsou inkarnováni nikoli ve vašem světě, ale tam. I takových světů je spousta. Někdy se duše z těchto světů mohou inkarnovat do vašeho světa a naopak, ale ne současně, jak si možná mnozí lidé myslí. Duše se může inkarnovat v jednom okamžiku pouze v jednom světě, na jednom místě a v jedné epoše. Její minulé inkarnace, stejně jako budoucí, mohou být kdekoli.

Několik lidí z Titanicu tak stále zůstává ve variantách budoucnosti, o osudu ostatních je prakticky rozhodnuto. A kapitán zůstal v iluzích o všemohoucím Bohu, který vyslyšel jeho modlitby a prodloužil mu život... v penzionu pro slabomyslné v jezuitském klášteře. Někteří ještě žijí ve vašich dnech, ale pod pečlivou ochranou a zkoumáním... Nepřál jsem jim takový osud a znovu jsem se přesvědčil o jisté nelidskosti pozemské společnosti, kterou se do vašich dnů nepodařilo vymýt.

Důvodem je samozřejmě neznalost zákonů a struktury kosmické materie a touha lidí všechno vykuchat, aby zjistili, z čeho se svět skládá. Bohužel, takové vědomí dítěte kuchajícího hračky je stále základním vědomím lidstva. Toho i využívají mimozemští vetřelci - parazité na vaší civilizaci, které nazýváte Anunnaki nebo reptiloidi či šediváci, ačkoli to všechno jsou různé odnože parazitů, mající stejný účel a podřizující se stejné struktuře absorbce - duchu Lucifera.

V době, kdy jsem poprvé pozoroval Titanic, tedy šest let po tragédii, a kdy jsem neuváženě otevřel nekontrolovaný portál v této konkrétní časoprostorové

souřadnici, žádná z duší cestujících ještě neodešla k reinkarnaci. Později v roce 1924 jsem dostal do svého vědomí signál, že již není možné portál opravit a dále zasahovat. Některé duše těch, jež utonuly, a těch, které se dostaly do neprojevených variant již skutečně historie za 12 let, se již stihly narodit jako děti v nových rodinách. Proto se stalo nemožným celou situaci změnit. A moje instalace nebyla schopna změnit situaci s konkrétními dušemi, které se ještě neinkarovaly, a to, jak mi bylo signalizováno, nebylo možné udělat bez souhlasu právě těchto duší.

Nelze porušovat svobodu volby. Já jsem ji u některých duší částečně porušil svou tehdejší nevědomostí, za což jsem dostal poměrně těžké karmické uzly, které, obrazně řečeno, stále rozvazují.

Proto jsem zničil instalaci ‚stroje času‘ a všechny jeho plány, abych nepoškodil éterické struktury planety Země. Věděl jsem, že je možné prohlížet varianty budoucnosti, minulosti nebo neprojevené varianty budoucnosti či projevené varianty budoucnosti, nebo projevené varianty budoucnosti, které se staly paralelními světy, ale k tomu, aby člověk mohl cokoli kdekoli změnit, potřebuje virtuózní schopnosti a absolutní znalosti, aby neporušil zákon svobody volby kohokoliv. Toho nejsou schopni nejen pozemšťané, ale ani mnohé vysoce rozvinuté civilizace. Vědci nejvyspělejších civilizací vesmíru se k tomu pouze přibližují a je to nejtajnější výzkum těchto civilizací, jelikož použijí-li tyto znalosti temné civilizace pro své cíle - celý Vesmír bude zničen.

Proto se představitelé jogínských civilizací, kteří rozvíjejí pouze vlastního ducha a své tělo, obecně staví proti takovýmto výzkumům a považují za důležitou pouze individuální cestu rozvoje každé duše. To je velmi pomalý způsob sebezdokonalování Vesmíru vyzkoušený v minulých manvantarách. Některé světlé civilizace technického typu, tj. ty, které využívají kromě zdokonalování ducha a těla také zdokonalování mechanických, fyzikálních procesů Vesmíru pomocí vynalezených přístrojů, však předpokládají, že jejich cesta povede k rychlejšímu osvobození Vesmíru od světů temnoty, i když se tím zvyšuje také riziko zničení Vesmíru.

Avšak, jak se zdá, samo velké Absolutno si vybírá, která cesta je mu bližší. A svou volbou otevírá nové ideje i pro technické světlé civilizace. Chce využít tento nový zdroj, který se v něm zrodil v minulé manvantaře a v této se intenzivně rozvíjí.

Podstatou Absolutna je neustálé zdokonalování a zrod nových energií a nových idejí, a zároveň zdokonalování těch starých, jejichž stoupenci jsou nejstarší jogínské civilizace. Velký duch vesmíru neboli Absolutno ponouká jogínské a technické civilizace světla ke spolupráci. Rozvíjí se v tom, sám riskuje, ale bez toho není života, není rozvoje, a tedy ani existence. Proto civilizace světla spolupracují a používají různé metody a jogínské síly ducha a znalosti fyzikálních, chemických a jiných zákonitostí různých světů kosmu, na nichž je postavena technická civilizace sil světla.

Mnohá plavidla vesmírných civilizací se mohou pohybovat mezi světy a v časové souřadnicové síti. Nemohou však v tom či onom světě a čase nic změnit, pokud se nejedná o podmíněnou ‚přítomnost‘ pro ten či onen svět. Takové pohyby sice nejsou

pro jogínské civilizace ničím novým, jsou tam přirozené, ale podle jejich prastarých etických zákonů nemohou cestovatelé těchto civilizací v jiných světech nic měnit, leda by tamním obyvatelům poskytli nějaké poznatky nebo rady.

Od mého bláznivého pokusu změnit situaci s Titanicem uplynulo po šesti letech podle vašeho času asi sto let. Postupně souřadnice vaší existence reality překročí hranici posledního selhání způsobeného portálem nad Titanicem. Poté všechny anomálie spojené s tímto místem přestanou. Vždyť všechny byly generovány portálem, který se nachází mezi světy a táhne se po dvě století různými směry - do minulosti a hlavně do budoucnosti od místa katastrofy Titanicu. Možná budu muset sám opravit staré chyby, až se bod vaší reality vyrovná s poslední deformací éteru, která vytváří tento portál.

A mezitím jsem vám vyprávěl, co jsem věděl o příběhu ‚nepotopitelné lodi‘ a o bezmezné lidské chamtivosti po moci a penězích podlézajících služebníků temné civilizace Anunnaki, považujících se za místodržící a vládcy svých kolonií na Zemi, šílenců budujících nový světový řád.

Ještě bych dodal, že některé z mých písemností, které vycházely z výzkumu tohoto portálu, se dostaly do rukou milovníků válek. Vždyť jsem tento vývoj použil i v jiných teleportačních projektech. Téměř všechno se mi podařilo zničit, ale některé z těch písemností byly během mých posledních dnů na Zemi mimo můj dosah. Právě ty později použili šílení válečníci ve Filadelfském experimentu. Když však viděli příšerné následky, zastavili další vývoj. V těchto dnech se jej snaží spojit s vývojem prováděným s urychlovačem částic. A právě to dělá civilizaci světla největší starosti.

Ale to už je jiný příběh. A společenství civilizací světla samozřejmě tuto činnost vašich šílených vědců bedlivě sleduje. A pokud to bude nutné, zasáhnou, aby byla zachována planeta, Sluneční systém i galaxie Mléčná dráha...“ Teslův hlas se odmlčel. A na jeho stole se zablesklo nejjasnějším zábleskem...

Nebe se náhle rozzářilo tisíci slunci, a zaznělo bolestně mrtvolné... ticho. Všechno v mžiku utichlo a obloha se otevřela jako vír hurikánu. A na obloze... planeta Země. A někde na ní města ještě spí, a někde slunce dovádí na skle mrakodrapů, a někde je v oceánu temná voda, která tvrdošijně skrývá tajemství...

Zapsala Valeria Kolcova 06.03.20